

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 31.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr.
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per drukregel.

TONGEREN, DEN 7 APRIL.

Men leest in de *Beuzen-Courant* van Gent: Verschillige dagbladen houden zich bezig met het ijskoud onthaal, dat den koning verleden zondag te Gent is te beurt gevallen.

Het is inderdaad opmerkelijk, met welke koelheid en terughouding de bevolking van Gent haren Vorst heeft onthaald. Welke luide lofzangen dag aan dag door de doctrinaire gazetters ter eere der regeering worden uitgebaaid, men heeft zondag het bewijs bekomen dat het slechts een dozijn begunstigde broodschrijvers is, welk met den huidige staat van zaken tevreden is: *repus etsatisfaits.*

Wij vreesden, dat de betoeging van het volk later, door andere, van meer betekenis nog, zullen opgevolgd worden. Nu zwijgt, en houdt men den hoed op 't hoofd.

Maar laat eens de gevloekte militiewet volop in zwaag zijn, dat men de burgerwacht mobiel make; laat het volk eens ondervonden hebben wat het kost — niet het land te verdedigen, maar den grillen van het hof genoeglijk te zijn — en ga dan zoeken naar de lifde van het volk voor Koning en instellingen!

Het doctrinair ministerie heeft inderdaad aan België en aan de dynastie eenen schoonen dienst bewezen.

De zoo lang besproken algemeene vergadering der actionnarissen van het *Grand en Nijverheidskrediet* heeft verleden zaterdag te Brussel plaats gehad. M. Langrand Dumonceau heeft voor eene talrijke vergadering uitgesproken, die zeer goed onthaal werd. Hij heeft doen zien, hoe infaam en deloyaal de aanvallen waren tegen de instellingen, welke onder zijn bestier stonden — aanvallen, die door hunne hevigheid zelfs des te verder versleten waren.

Het grootste deel van het maatschappelijk bezit, 25 millioen, is verbonden in de *Société Générale* om het grondkrediet te bevorderen. Men heeft de aanvallen zoo verre gedreven, dat men zelfs, hoe belachelijk dit ook zijn moge, het bestaan loochende der grond-eigendommen, die het grootste gedeelte van het kapitaal dezer vereeniging uitmaken.

M. Langrand heeft nogmaals verklaard, dat de eigendommen de waarde hadden, die hij had opgegeven en hij kon niet beter doen dan voor te stellen, eene commissie te benoemen, die met eigen oogen die bezittingen en die weerden zou gaan zien en onderzoeken.

Na dit onderzoek zal men met volle kennis van zaken beslissen, of de sociëteit moet likvideren ja of neen.

Men kon voorzeker niet loyaler handelen, en toen eene actionnarissen verklaarden, dat zij het wantrouwen van den redakteur van *l'Echo du Parlement* niet deelden, drong de directeur niettemin aan, en de commissie werd genoemd.

Veertig der grootste actionnarissen zullen drij afgeveerdigen benoemen, die ter plaatse zelve zullen gaan zien, hoe de zaken staan. Zijn tot die zending benoemd geworden, MM. Herry de Cocquereu eigenaar te Brussel, Stieck eigenaar te Hoessel en Lambert eigenaar te Meun.

M. Langrand Dumonceau, die zelve dezen maatregel te weeg bracht, zal hem met voldoening zien voltrekken, zeker zijnde dat hun verslag de kwaadwillige aanrandingen teenemaal zal vernietigen. MM. luitenant-generaal Ablay, notaris Castelain, Ch. Feitweis, te Verviers; Hector Gilliois, te Brugge en Kervijn de Volkaersbeke, zijn tot leden van den raad van toezicht gekozen, met tusschen 598 en 614 stemmen.

Landbouw.

EGGING DER GRANEN.

De egging der granen is sedert lang in de gewoonten van verscheidene streken gedrongen, en vele schrijvers bevelen ze aan.

Dikwijls, na de lange winterregens, is de oppervlakte van den bodem verhard; zij is bedekt met eene korst welke de ontwikkeling van de wortelen belet. Deze korst wordt gebroken door de egging, en de aarde wordt losgelegd.

De egging is ook nuttig als het koren laat is gezaaid en in den winter heeft geleden. Zij heeft tot uitwerksel den groei te doen herleven, vooral als men te gelijker tijd eene poeivette strooit, zooals poeivette, guano, ja een eenvoudige compost van kalk en aarde.

In allen staat van zaken brengt zij op het koren een uitwerksel voort gelijk de gritsel op de hofplanten.

Maar opdat de egging zoude krachtadig zijn, mag ze niet half worden volbracht.

« De egging, zegt Thaër, is zekerlijk het beste

goed, dat men de herfstgranen kan toebrengen; zij moet echter sterk genoeg zijn opdat heel het veld bedekt zij met eene lage omgeroede aarde.»

Verder zegt dezelfde schrijver over de egging der tarwe:

« Men bevree zich aan deze werking zonder vrees. Indien het veld vervolgens den schijn heeft van onlangs bezuid geweest te zijn, zoodat men er ter nauwernood een groen blad opmerkt en niets anders ziet dan aarde, 't is alsdan dat de werking het best is gelukt. Na verloop van acht of tien dagen, volgens de weersgesteldheid, zal men de planten op nieuw zien uitschieten en het veld zal veel meer bezet schijnen dan een ander, dat niet geëgd is geweest.»

De beste oogenblik om koren te eggen is dien als de lente begint den wasdom te doen herleven. Het land moet in eene middelbaren staat van frischheid wezen; een zoo wat mistig weder ware het best.

De egging is evenwel zelden voordelig op de zeerichte bodems, op die waar de planten worden uitgerukt door den achtereenvolgenden invloed van vorst en dooi. In dit geval is het raden te verkiesen.

Men denkt niet, met eenige schrijvers, dat de egge het onkruid doodt dat tusschen het graan groeit. Men mag denken dat indien de egge gunstig is aan de tarwe, dezelve niet minder voordelig bijbrengt aan het kwaad kruid. Is het land slecht bebouwd, is het bevuld met onkruid, dit laatste zal kloeker worden dan indien men niet egde. Deze praktijk van eene goede teelt is dan ook niet afzonderlijk in te voeren.

Er zijn gevallen in welke men met uit de lentegranen kan eggen: 't is als het land — vroeg bezaait — door langdurige regens is ingedrukt. Wij hebben dikwijls deze egging heilzaam bevonden, en, om onze baver te bevoorstellen, hebben wij verscheidene maal de zaaijng van de klaver, die wij er boven stroonden, uitgesteld.

Petrool-schip verbrand.

Men schrijft uit Antwerpen, 5 april:

Eergisteren avond, ontcent half acht, heeft er wedermaal een zware brand op onze Schelde plaats gehad.

Het was 7 3/4 ure, toen de schipper Leonard Normand, met zijnen baquet te *Jeuno Jean-Baptiste*, geladen met 200 vaatjes naphite, de Brauweiler verliet om naar Oerepen te varen.

Toen de schipper ontcent zestig meters van wal was, op de hoogte van den Verloren Korf, en juist nadat hij twee flesschen jenever in zijn vaarting had weggezet, had er eene verschrikkelijke ontpleffing plaats, die de huizen langs de Werf, op geruimen afstand deed daveren. De baquet sprong van voren in stukken; de mast vloog eenige meters in de hoogte; het vuur en een ontzaglijke smoor braken plotseling los.

De schipper, die zich juist achter op zijn vaarting bevond, sprong gelijktijdig met den slag in het water, ofschoon hij niet kon zwemmen, en klampte zich vast aan zijn bootje. Ongelukkig had hij geen mes bij zich, om de koord te snijden, waarmede het bootje was vastgemaakt en er aan blijven hangen werd ook onmogelijk, aangezien het vuur reeds zooveel uitbreiding nam, dat de warme onuitstaanbaar was.

Normand werd door een engelsch bootje opgenomen en aan wal gebracht.

Wat nu den schippersknecht betreft, de genaamde Polidoor de Gansel, deze werd ten gevolge van dien schok wel zes of zeven meters ver weggeslagen. In het water gevallen, zwom hij, niettegenstaande door den schrik bevangen, tot niet verre van wal. Daar rechter begaven hem zijne knechten, toen hem gelukkiglijk hulp geboden werd door Willem Dorp en Theodoor Frausen, die hem opsamen in hunne boot.

Toen de knecht opgenomen was, vroeg hij aan zijne redders, of zij niet eens terug naar het brandend schip wilden varen, want, zegde hij, ik heb mijnen portemonnee met 135 frank op een plankken gelegd, en ik zou dat geld niet gaarne verliezen.

Toen men het vaarting naderde, sloegen de vlammen zoo hoog op, dat er geen spraak kon zijn om naar den geldbeugel te zoeken. Men keerde naar wal terug en de twee opgevischten werden in eene herberg aan de Koolvljet gebracht, waar zij een half uur te voren nog hadden geavondsmaald, en waar men hen andere kleederen deed aantrekken.

Hoe is de brand ontstaan? Men weet het niet; doch als de gewone oorzaken hier niet in het spel zijn, moet er in alle geval op de eene of andere manier, vuur zijn geweest. Twee luiken van het vaarting waren open, een van voor en een van achter.

Op het oogenblik der uitbarsting zook een groot gedeelte van het vaarting in het water; eene andere brok was in stukken gesprongen en dreef, evenals de brandende petroolvaaten, op de schelde. Deze laatste werden met den

stroom meegenomen en zakten als braander naar beneden de rivier.

De brand van die vaten was verschrikkelijk; hij kleurde heel de rivier met een gloeiend rood, of heter gezegd, maakte er eenen stroom van voor van. Al de huizen van de Werf waren helder verlicht, en de gloed steeg zoo hoog aan den hemel, dat men hem aan het ander einde der stad boven de huizen uitzag. De grote toren was schitterend door den weerschijn verlicht. Jammer, dat dit zoo'n duur vuurwerk is!

Men vreesde voor de schepen, die op ree lagen; een dezer werd reeds door een van die branders zwaar beschadigd, doch spoedig uitgedoofd; wij zagen een stoomboot weggesleept worden, die aan radkras en leeningen gebrand had.

De sleepbooten brachten de schepen in veiligheid, en men is voorzeker in dit geval aan een groot gevaar ontsnap. Een half uur na de ontpleffing dreeven de vaten naphite, alsmede een stuk van het schip, langs de stad voort. Tegenover de St-Janshet was de Engelsche bark *Bluenose* sterk bedreigd. Gelukkig bleven zij drijven en het schip voorbij, tot zij eindelijk nabij Burcht bijensloegen en daar wegbranden.

Van Antwerpen tot Burcht hebben die branders alzoo de Schelde verlicht. De dragende muisters, die eenen langen vurigen staal hadden, hebben gelukkig geene verdere schade toegebracht.

De porteniers, de pompiers, die met de stoomspuit ter plaatse waren, de politie, beambten der werf en haven, loodsleerhogen en mannen van de *patache*, hebben met iever gewerkt. Terwijl de brandende vaten voortdreeven, was men bezig met de losgemaakte schepen weêr op hunne plaats terug te brengen. De pogingen, om van hoord van de *Jeuno Jean-Baptiste* iets te redden, zijn teemalen vruchteloos gebleven.

Behalve het geld van den schippersknecht heeft de schipper ongeveer 300 fr. in den brand gelaten. Het vaarting hoorde toe aan de moeder van schipper Normand, van Senefve, en deze vaarde voor hare rekening. Niets was verzekerd. Het verlies is dus anderszinsbaar.

Wij hebben alzo dezen keer geene dooden te betreuen. Normand is gewond geworden, door den slag van eene der luiken tegen het hoofd. Het is doktor Bessens, die hem de eerste zorgen heeft toegeedien.

De Werf stond langen tijd kropvol menschen. Het was het uur, dat het werkvolk de ateliers verlaat. Vele menschen werden op eene zonderlinge manier van dien brand verwatigd; zij hadden niets van den slag gehoord, maar zagen eenklaps den grooten toren, en in de 4^e wijk, den St-Andriestoren helder verlicht.

In den eersten oogenblik kon men zich daarvan geene rekening geven. De petroolbrand is echter geene nieuwigheid meer in Antwerpen, en als de torens of den hemel rood gekleurd zijn, richt men zich naar de Werf, zeker zijnde daar den brand te vinden.

De schade, aan den schipper door den brand toegebracht wordt op ongeveer 5000 fr. geschat. De lading wordt geschat op 10,000 fr. Men beweert dat de lading als petrool was aangegeven, iets dat wij niet zullen of kunnen verzekeren. Ten 11 ure was het drijvend vuur nog niet uitgedoofd.

Men schrijft uit Bussel, 4 april:

De koning heeft aan den graaf van Vlaanderen de bibliotheek van wijlen Leopold I afgeestaan, welke behd vele talrijke werken van groote waarde ook exemplaren bevat van al de officiele publicatieën, welke in België sedert de oprichting van het koninkrijk gedaan zijn.

— Baron Greinell, gezant van België te Konstantinopel en in Griekenland, is den 20 maart te Athenen aangekomen, om bij koning Georges een bekeeldheidsbezoek af te leggen.

— Een veldrechter velde dezer dagen een vonnis waarop de sterkste weisgeerde geen woord zou weten af te wijzen. Er is een reglement dat verbiedt de peerdren in de rivieren te laten baden; eenige getuigen verklaarden den betichte met zijne peerdren er te hebben zien uitkomen, maar niemand had er hem zien ingaan. De rechter bracht het volgende vonnis uit: Aangezien de getuigen verklaren den beschuldigde met zijne peerdren te hebben zien uit de rivier komen maar er hem niet zagen ingaan, aangezien het reglement verbiedt in de rivier te gaan, maar niet er uit te komen; om die redenen ontslaan wij den aangeklaagde.

Buitenlandsch nieuws.

Zwitserland.

ONGEREGELDHEDEN

De toestand in Genève wordt met elken dag moeilijker. De pogingen, welke de patronen in het werk hebben gesteld om hunne werklieden

te overtuigen zijn met geen gunstigen uitslag bekrond. Dien ten gevolge hebben de fabriekbeheiders, de horlogemakers, de bijouterie- en speelbloezemakers op eene meeting het besluit genomen, om de timmerheden en metsers zoo lang te ondersteunen tot dat de patroons zullen hebben toegeven. De werklieden loopen nu den ganscheden g lang-straat en vereenigen zich hier en daar in groepen. Zaterdag bracht de stoomboot, als naar gewoonte, een aantal arbeiders uit Savoje aan; eene groote menigte werklieden wachtte hen aan de haven af en geleidde hen daarna met pak en zak naar het bureau der *Association internationale*. Vrijdag begaf zich eene leende naar Caronge en drong het atelier van M.M. Massip en Thury, die belast zijn met de verandering der geweren voor het leger binnen. Een der werklieden der firma verklaarde, dat de fabrick in het belang van het land bezig was, en dat men ieder, die de orde kwam storen onschadelijk zou weten te maken. De 'internationalen' verklaarden, dat zij eerst bevelen van het komitee moesten halen, 't welk toestond dat de werkzaamheden zouden worden voortgezet. De regeering is nog niet tusschen beiden gekomen, aangezien tot nu toe nog door de patronen noch door de werklieden klachten zijn ingediend.

Amerika.

Verschrikkelijke ramp. — 80 slachtoffers.

Door de volgende verschillende depeschen, welke wij in de new-yorksche dagbladen vinden wordt er eene verschrikkelijke zee-ramp gemeld:

« Cincinnati, 18 maart.

« De stoomboot *Magnolia*, van de linte der geregelde pakketbooten van Cincinnati naar Marysville, welke heden middag met 100 kabien-passagiers en eene groote hoeveelheid koopwaren vertrokken was, is ten 1 1/2 ure, op 12 mijlen afstand dier lastigengnoemde stad in de lucht gesprongen. Het grootste gedeelte der kabien werd weggeslagen en daarna is het vaarting in brand gesloegen. Er werden in 40 tal personen gedood; eenige honder zijn in de vlammen omgekomen»

« Cincinnati, 18 maart.

« De *Magnolia*, had 120 passagiers en 40 man ekwipage aan boord; men kent 57 personen welke gered zijn geworden.

« Onmiddellijk na 't springen van den ketel, en na de vernietiging van het bovendekel, poeier gezongen; hiertoe werd de romp van het schip uitengeslagen en zonken de overblijfsels.

« Talrijke passagiers zijn over boord gesprongen en verdronken; andere zijn verbrand of verdronken, onder ander de kapitein.

« Het vaarting had eene waarde van 36,000 dollars, waarvan 20,000 verzekerd waren.»

Mexiko.

De *Messenger Franco-américain* deelt de volgende bijzonderheden mede over eene saaien-zweering, onlangs te Mexiko ontdekt: Een officier van het keizerlijk leger met name Alahid had luitenant-kolont Estevès, van het 7e voetvolk, te Mexiko liggende, weten te overhalen om deel te nemen aan eene saaien-zweering tegen Juarez. Estevès had tijdelijk het bevel over het regiment, ten gevolge eener ongesteldens van zijnen kolonel.

Hij kwam in betrekking met verscheidene lagere officieren, van spaansche afkomst en met eenen Fransman Karel Dufean, gebeten. Het plan dat zij aansenamen was het volgende: gebelpten door eene gedeelte van het 7^e, moest Alahid met zijne aanhangers, president Juarez in den schoorburg en zijne ministers in hunne respectieve verblijfplaatsen veroordenen. Overigens bleef uit eene bijt, bij Dufean gevonden, dat verscheidene andere mannen insgelijks moesten vermoord worden.

Als het bloedig werk voltrekken was, zou de stad geplunderd worden. De samenweerders, sterk door den schrik dien zij hadden verwekt, moesten dan een *pronunciamiento* doen.

Is den dag zelve van de samenweering moest uiterst, dat de soldaten van het 7^e de plichtigen bij de overheid hebben aangeklaagd. De plaatsbevelhebber, generaal Regules, deed aanstonds de posten verdriedubbelen en liet 7^e in de kazerne konsigneren. De samenweerders werden aang-houden en het merendeel werden op het oogenblik gevonnisd.

De aangeslagene brieven geven te versaan dat Marquez en Santa-Anna beschikten over groote sommen. In Havana hebben dagelijks aanwervingen plaats. Het inzicht der terogwerkende opperhoofden schijnt te zijn een groot schip te bewapenen, dat hun zou toelaten Vera-Cruz te blokkeren en de weeninge schepen te kapen die de mexikaansche zee-macht uitmaken. Daarna zouden zij rekenen op een *pronunciamiento* om bezit te nemen van de stad.